

מדקדקים

בימה לדיון בין התמימים ואנ"ש
להגברת הלימוד והעיון בשיחות תנש"א-תשנ"ב

גלין יא

דבר מלכות ש"פ ויחי תשנ"ב

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

תוכן

הגאולה כבר הגיעה. ניגון חדש! / עמ' 6

יומן חי מהתוועדות ש"פ ויחי תשנ"ב

ברזל של ימות המשיח / עמ' 9

הרה"ח מ"מ ווילשאנסקי - ר"י חח"ל ורב קהילת נווה גאולה, חיפה

לגלות את האמת / עמ' 12

הרה"ח לוי מטוסוב - משפיע בישיבת אהלי תורה, קראון הייטס

יו"ל ע"י מערכת 'מדקדקים'

שע"י תלמידי התמימים בישיבת תות"ל המרכזית

770 - בית משיח

• **יוצא לאור לקראת ש"ק פרשת ויחי תשע"ח**

הגיליון הבא יצא לאור בעז"ה לקראת ש"ק פרשת שמות

אנ"ש והתמימים מוזמנים לשלוח הערות ותגובות עד יום שני י"ד טבת

לתרומות והקדשות, לתגובות, או להצטרפות לקבלת הקובץ באימייל מידי שבוע:

©medakdekim770@gmail.com • © 1(540)358-5152

כמה מילים בפתח העיון בשיחת ש"פ ויחי תשנ"ב

"משל למלך שהיה בנו חולה, והוליכו למקום רחוק לרפואתו. כיון שהיו חוזרין התחיל אביו מונה כל המסעות, אמר לו: כאן ישננו, כאן הוקרנו, כאן חששת את ראשך".

משל זה, המובא ברש"י כנימוק לאריכות הסיפור של "מסעי בני ישראל" שבפרשת מסעי - מתבאר באור נפלא בתורת הרבי שליט"א (לקו"ש חלק ח"י שיחת מסעי א').

בתחילת הדרך, כאשר בן המלך חולה ואביו הדואג מטלטל אותו על מנת להגיע ליעד, לרפואה הנדרשת - בן המלך מרגיש איום ונורא. כל מסע וכל טלטול נצבע אצלו בצבעים קודרים של מצוקה, אסון. רק האבא האוהב רואה בכך עוד שלב חיוני בדרך אל הרפואה השלימה.

בסוף הדרך, לעומת זאת, כאשר האב ובנו חוזרים - יכול האב למנות את המסעות באזני בנו ולהראות לו בגלוי מה היתה המטרה והכוונה בכל אחד מהם. רק כעת, יכול גם הבן להבין שהכל היה חלק מהמסע הארוך אל הרפואה והטוב הגדול שבסוף.

זו הסיבה שמשם רבינו מונה באזני בני ישראל את מ"ב המסעות, כאשר הם הגיעו לסיומם "על ירדן ירחו"; כעת, גם הם יכולים להבין שכולם היו תחנות חיוניות בדרך לכניסה לארץ. זו הסיבה שבגאולה השלימה ישחזר לנו הקב"ה את כל מאורעות הגלות; אז, נוכל גם אנו לומר בפה מלא "אודך ה' כי אנפת בי".

שיחת הדבר מלכות של ש"פ ויחי תשנ"ב נאמרת, כנראה, כבר מכיוון הגדה המערבית של "ירדן ירחו". לכל אורך השיחה מורגש שנמצאים כבר בסיום המסעות, אחרי הכל. כעת אפשר לראות הכל במבט רחב יותר ולהבין לעומק את סיפורה של הגלות - שכל כולה, מלכתחילה, לא היתה אלא תהליך גאולתי מתמשך. להסתכל על הרגע הראשון של תהליך החורבן - עשרה בטבת - ולקלוט שאז בעצם התחיל להתרקם ציור הגאולה.

כשנפנים את המצב הגאולתי בו נמצאים, נבין לאשורם את דברי המלך, שדוקא "בדורנו זה ובשנה זו מודגש ביותר ובעיקר החיזוק שבההגשת הכוונה והתכלית דהגאולה שישנה בהתחלת זמן הגלות, ועאכו"כ לאחרי השלימות דמעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות".

דברי הרב

מהתנועות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מעשה של ילד קטן מכריע את הכף

עוד לפני קריאת התורה ד"וואלה שמות" נעשה עליית כל בני ישראל מן הגלות אל הגאולה • צריכים אך ורק לפתוח את העיניים ואזי יראו - שנמצאים כבר בגאולה האמיתית והשלימה, ותיכף ומיד ממש • קטע משיחת ש"פ ויחי, י"ד טבת ה'תשנ"ב, בלתי מוגה

שבת זו משפיעה באופן "ישר" על כל הד' ספרים שלאחריי, ועל כל הכ"ד ספרי-קדש, עד לאחרון שבהם ספר "דברי הימים", ועד לסימו וחזתמו בתיבת "ויעל".

ויש להוסיף ולהעיר, שתיבת "ויעל" מורה גם על העלי' מן המיצר דהגלות אל ה"מרחב י"ה", המרחב דקדושה, שזהו המרחב דהגאולה האמיתית והשלימה.

וע"ד ובדוגמת הרמו שבפרשת שמות (שמתכוננים לקרותה במנחה) - "ואלה שמות גו' ראובן ושמעון", כמאמר חז"ל "בשביל ד' דברים נגאלו ישראל ממצרים . . ראובן ושמעון נחתין ראובן ושמעון סלקין", היינו, שאף שבפשטות הכתובים בפרשת שמות מדובר אודות הירידה הגדולה של בני ישראל מארץ-ישראל ש'גבוה מכל הארצות" לארץ מצרים, הרי חז"ל מקשרים זאת מיד עם עלייתם וגאולתם של ישראל ממצרים, "סלקין"! ויש להוסיף בביאור הדבר - כי דוקא ע"י ה"נחתין" נעשה ה"סלקין" (העלי' והציאה מן הגלות) ביתר שאת ויתר עזו!

ועד"ו בומננו זה, בהיותנו עדיין במעמד ומצב ד"נחתין" במצרים, שכן "כל המלכיות נקראו על שם מצרים" - שתיכף ומיד זוכים להעלי', "סלקין", ממיצר הגלות אל המרחב דהגאולה האמיתית והשלימה.

ובפרט שלזה לא נדרש ענין מיוחד: מספיק שילד קטן יעשה מעשה קטן לכאורה (שהרי קטן יש לו מעשה) - ועי"ז הוא יכריע את הכף, ויביא את ה"תשועה והצלחה" האמיתית דהגאולה האמיתית והשלימה לכל העולם כולו, תיכף ומיד ממש, ברגע שלאחרי רגע זה, שכן, כל רגע נוסף בגלות הוא דבר הכי מבהיל...

ועוד, והוא העיקר, שזוכים לזה עוד לפני קריאת התורה ב"ואלה שמות" דמכיון שנמצאים כבר לאחרי קריאת התורה ד"ויחי יעקב", נעשה תיכף ומיד "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים" - דכמו שזרעו של יעקב הם בחיים בפשטות, כמו־כן מוכרח יעקב אבינו להיות בחיים (לא רק כפי שהענין מבואר בתורה שביעקב אבינו לא שייך הענין

מספיק שילד קטן יעשה מעשה קטן לכאורה - ועי"ז הוא יכריע את הכף, ויביא את ה"תשועה והצלחה" האמיתית לכל העולם כולו, ברגע שלאחרי רגע זה, שכן, כל רגע נוסף בגלות הוא דבר הכי מבהיל...

דהיפך החיים, אלא גם ובעיקר) בפשטות, בגשמיות כפשוטו!

ובמיוחד, מצד שיעקב "חי" בכאו"א מישראל, היינו, שהבחי' ד"יעקב" ו"ישראל" שישנה בכאו"א מישראל היא באופן ד"הוא בחיים" ("דער 'יעקב' וואָס איז דאָ אין יעדן אידן איז אַ לעבעדיקער יעקב"), ועד שזה נעשה שמו של כאו"א מישראל (שהרי כל יהודי נקרא גם בשם "יעקב" ו"ישראל"), כידוע ששם האדם מורה על מהותו ותוכנו והנהגתו האמיתית.

וממילא - עוד לפני קריאת התורה ד"ואלה שמות" נעשה "ראובן ושמעון סלקין", עליית כל בני ישראל מן הגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה, שבכללות הרי הם נכללים בשני הסוגים ד"ראובן ושמעון": יהודים השייכים לבחי' שמיעה [ובשמיעה גופא - ריבוי מדרגות עד לאמיתת ענין הראי'], ויהודים השייכים לבחי' ראי', וכידוע הביאור בזה ע"פ מאמר חז"ל "אין עד נעשה דיין", כמדובר בארוכה בהתועדות שלפני זה.

ועוד והוא העיקר - שהכל דובר כבר ("אַז מ'האָט שוין אַלץ גערעדט און אָפּגערעדט"), ובפרט ע"פ הודעתו והכזותו של נשיא דורנו - שלא רק שכבר "כלו כל הקיצין", אלא עוד זאת, שהכל מוכן כבר ("אַז מ'האָט שוין אַלץ צוגעגרייט און אָנגעגרייט") כולל השולחן ערוך, וצריכים אך ורק לפתוח את העיניים ואז יראו - שנמצאים כבר בגאולה האמיתית והשלימה, ותיכף ומיד ממש.

נזכרים ונעשים

יומן מזמן אמירת השיחה בבית חיינו

"הגאולה כבר הגיעה, משיח כבר בא!"

בשעה 1:40 לערך ירד כ"ק אדמו"ר שליט"א להתוועדות כשמעודד את שירת "דין נצח", ובהגיעו למקומו התיישב, ניגב את הגביע כרגיל ומוג לתוכו (בעצמו) מהבקבוקון, ואחר הניח למשב"ק למלאות את הגביע.

לאחרי ברכת בופה ג"ו"מזונות", החל ר' יקותיאל שי' ראפ לנגן בקול רם ונרגש "עס קומט שוין די גאולה, משיח קומט שוין" [=הגאולה כבר מגיעה, משיח כבר מגיע] (בניגון של "זאל שוין זיין די גאולה"). הקהל הופתע ברגע הראשון, אבל קיבל במהירות את הניגון החדש.

בתחילה עודד כ"ק אדמו"ר שליט"א את השירה בידו האחת בחוזק לעבר כל הצדדים, וכן עודד לעבר הנ"ל שהתחיל את הניגון, ואח"כ התחיל לעודד בשתי ידיו הק' כו"כ פעמים בתנועות נמרצות בשמחה רבה ועצומה כשעל פניו הק' ניכרת התרוממות ("דערהויבענקייט") מיוחדת (וכך הי' במשך כל ההתוועדות). בהמשך הניגון התחיל לעודד שוב ביד אחת ובמיוחד לעבר א' הזקנים שמאחוריו והילדים שם - בתנועות מהירות וסיבוביות, ואח"כ שוב בשתי ידיו הק' כמה פעמים. באמצע הניגון נתן חתיכת "מזונות" לילדי שארף שיחיו.

את שיחה א' פתח כ"ק אדמו"ר שליט"א באומרו: "ס'איז פרשת ויחי וואָס איז שבת חזק" [= זוהי פרשת ויחי שהיא שבת חזק]. השיחה ארכה כ-12 דקות, ובה דיבר אודות מעלת שבת "חזק" וסיום ספר בראשית, "ספר הישר", אשר כיון שזוהו ספר הראשון הרי זה משפיע על כל הכ"ד ספרים שלאחריו. את השיחה סיים באומרו: "ועוד והוא העיקר - אַז מ'האַט שוין אַלץ גערעדט און אָפּגערעדט, ובפרט לויט'ן הודעה און הכרזה פון נשיא דורנו אַז ניט נאָר 'כלו כל הקיצין',

נָאָר נֶאֱכָמְעֵר - אַז מ'הָאָט שוין אַלץ צוגעגרייט און אָנגעגרייט, כולל דער 'שולחן ערוך', און מ'דאַרף נָאָר עפּענען די אויגען און מ'זעט אַז מ'געפינט זיך שוין אין דער גאולה האמיתית והשלימה, ותיכף ומיד ממש" [= ועוד והוא עיקר - שהכל כבר דובר, ובפרט ע"פ הדעת והכרזת נשיא דורנו שלא רק 'כלו כל הקיצין', אלא עוד יותר - שכר הכינו הכל כולל 'השולחן ערוך', וצריכים רק לפתוח את העיניים ורואים שנמצאים כבר בגאולה האמיתית והשלמה, ותומ"י ממש].

אחרי שיחה זו ניגנו "שישו ושמחו בשמחת הגאולה" וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה כו"כ פעמים, ואח"כ המשיך לעודד בשתי ידיו הק' בחוזק רב ובשמחה גדולה למשך זמן, והי' נראה מאוד בהתרוממות הרוח ("אופגעלייגט") והמשיך לעודד בתנועות נמרצות בב' ידיו הק' לסירוגין למשך זמן רב. באמצע עודד לעבר המשב"ק ר' שלום בער שי' גנזבורג.

שיחה ב' ארכה כ-20 דקות, ובה דיבר באריכות אודות הענין ד"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים", וההוראה שצריכים להחליט במחשבה, דיבור ומעשה באופן של זריעה ב"ארץ חפץ" שהיו פירות ופירי פירות של פעולות נוספות. את השיחה סיים במילים: "בנערינו ובוקנינו בבנינו ובבנותינו". אחרי שיחה זו ניגנו "שובה ה'", וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה לכל הצדדים באופן מרומם.

שיחה ג' ארכה כרבע שעה, ובה אמר שהקב"ה משפיע לכאו"א פרנסה גשמית בהרחבה, ולפני זה מחליטים לתת חלק הכי גדול מהנכסים לצדקה, שע"ז מבררים את כל הניצוצות וכו'. בהמשך התבטא שכולם נישאים לאה"ק יחד עם כל בתי הכנסיות וכיו"ב שבבבל, ובמיוחד ביהכ"נ זה עם כל העינים והאנשים

שבו - שיהי' א' מהבנינים הראשונים שיגיעו לאה"ק. את השיחה סיים (כקודמה) במילים: "בנערינו ובזקנינו בבנינו ובבנותינו". אחרי שיחה זו ניגנו ניגון שמחה דשמח"ת, וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה כו"כ פעמים בחוזק רב.

שיחה ד' ארכה כ"ז דקות, ובה דיבר על ההכנה ל"קיימא סיהרא באשלמותא" כבר בשבת, ובהמשך התבטא בענין השבטים שיהודה ענינו הודאה וביטול, וענין זה ישנו אצל כאו"א מישראל - ובמיוחד ע"י התקשרות וביטול לנשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר. בסיומה הזכיר אודות חלוקת משקה המשמח.

אחרי שיחה זו העמיד הריל"ג 9 בקבוקים. כ"ק אדמו"ר שליט"א נטל את הבקבוק הראשון ומזג ממנו לכוסו, ולפתע פתח בשיחה קצרה נוספת באומר: "אויף דערמאָנען נאָכאַמאָל אַז איינער פון די ענינים מ'זאָל מיטנעמען פון דעם פאַרבריינגען אַז מ'זאָל פּראַווען דער 'קיימא סיהרא באשלמותא' פון חודש טבת בשנת 'הי' תהא שנת (אראנו) נפלאות בתוכה, ברוב פאר והדר ובתכלית השלימות, ובפרט אַז תיכף ומיד ממש וועט זיין 'הקיצו ורננו שוכני עפר' ונשיא דורנו בראשנו, וועט מען ממשיך זיין בארץ הקודש וכו' ותיכף ומיד ממש" [=] להזכיר עוה"פ שאחד מהענינים שיקחו מהתוועדות זו שיחגגו את ה'קיימא סיהרא באשלמותא' חודש טבת בשנת 'הי' תהא שנת (אראנו) נפלאות בתוכה, ברוב פאר והדר ובתכלית השלימות, ובפרט שתומ"י ממש יהיה 'הקיצו ורננו שוכני עפר' ונשיא דורנו בראשנו, ונמשיך בארה"ק וכו' ותיכף ומיד ממש].

אח"כ נטל שוב את הבקבוק הראשון ומזג ממנו לכוסו, והמשיך בחלוקה כרגיל.

בין הלוקחים היו: גבאי ביהכ"נ - עבור התוועדות בקשר עם סיום ספר בראשית, ע"פ הוראת כ"ק אדמו"ר שליט"א לפני כמה שנים שעל הגבאים לערוך התוועדות בקשר עם שבת חזק וכו'; קבוצת תלמידים השלוחים הנוסעים השבוע לדנייפרופטרובסק למשך שנה - עבור התוועדות בישיבה שם; ר' שלום שי' דוכמן - עבור "כולל חב"ד"; ר' יצחק שי' שפרינגר; אחרון הלוקחים הי' ר' מנחם שי' גרליצקי - עבור שלשה סיומי הלכות ברמב"ם שיתקיימו במשך השבוע.

אחרי החלוקה התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן את ניגון ההקפות לאביו הרלו"צ ז"ל, ומיד שתה מהכוס וטעם מה"מזונות". בהמשך עודד את השירה במיוחד לעבר הילדים.

אח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה. ההתוועדות הסתיימה בשעה 3:20 לערך.

(מתוך דברי משיח תשנ"ב ח"ב, באדיבות "המכון להפצת תורתו של משיח")

לחיות

רבנים ומשפיעים מדברים ומתוועדים על ה'בכ"ן שבשיחה

"אמת" - זה לא רק היפך השקר...

הרה"ח **מנחם מענדל וילשאנסקי** - ר"י חח"ל ורב שכונת נווה גאולה, חיפה

כבר במבט ראשון ושטחי ניתן לזהות בקלות את החידוש העצום של שיחת הדבר מלכות השבוע, ש"פ ויחי תשנ"ב.

החידוש ההלכתי שמחדש בה הרבי מלך המשיח, שבבית המקדש השלישי יהיה ברזל כחלק מהבנין, הוא חידוש שלא נאמר בשום מקום קודם לכן. ההסבר היחיד שניתן למצוא לכך, הוא, שהרבי מתחיל לגלות לנו את "תורה חדשה מאיתי תצא" שיגלה משיח בגאולה.

כשמתבוננים עוד יותר בחידוש הזה, ובפרטים נוספים שהרבי מבאר בקשר לכך - ניתן להוסיף, בדרך אפשר, עוד נופך שישפוך אור על החידוש הזה, לא רק בתור הלכה פרטית, אלא כחלק מהקו הכללי שמגלה הרבי בשיחותיו משנות תנש"א-תשנ"ב.

גילוי החיים נצחיים - כבר עכשיו!

הסיבה להיתר הברזל בבית המקדש השלישי, כפי שמבאר הרבי, היא - שהברזל בגאולה כבר לא יהיה שייך לקליפה אותה הוא ביטא בעבר. אם בזמן הגלות שייך הברזל לחורבן ולמוות - "הברזל נברא לקצר ימיו של אדם" - בגאולה

יתבטל לגמרי הענין של "קיצור ימיו של אדם", ולכן אדרבה - הברזל יבטא את מעלת הנצחיות של בית המקדש השלישי, התוקף של "ברזל דקדושה".

ואם כן, מה שהרבי מגלה לנו כעת אודות מעלת הברזל לע"ל - זו טעימה מהנצחיות של הגאולה.

אצל כל יהודי, תתגלה נצחיות זו רק בגאולה. רק אז יתבטל הברזל השליילי ויהפוך לטוב, ורק אז נזכה ל"חיים נצחיים כפשוטם (נשמה בגוף) - כיון שנתבטל הברזל דלעומת־זה שמקצר ימיו של אדם" (הערה 139 בשיחה). אמנם, הרבי מבאר בשיחה את ענינו של יעקב אבינו, שאצלו "יעקב אבינו לא מת" ואצלו מאירה הנצחיות הזו כבר עכשיו. וכך גם מלך המשיח, שאצלו מתחילה הנצחיות הזו להתגלות עוד לפני הגאולה והוא מלכתחילה חי בחיים נצחיים.

ולכן, אולי יש לומר, שבשיחה מגלה לנו הרבי מלך המשיח את אותו ענין שמאיר ומתגלה אצלו כעת - חיים נצחיים, מעלת הברזל דקדושה. וממילא, גם החידוש אודות הברזל בביהמ"ק השלישי הוא לא רק תגלית הלכתית בהלכות בניין המקדש - אלא בעיקר ניצוץ מהגילוי של "ברזל" בגאולה, ומחיינו הנצחיים של משיח.

הדרישה של הרבי
שיבקשו "באמת",
אינה רק שזה לא
יהיה שקר... הרבי
דורש שבצעקת
"עד מתני" שלנו
תתבטא האמת
של עצם הנשמה

הקשר הנצחי בין משיח לעצמות

אם נתבונן בעומק יותר - נגלה את הקשר ההדוק בין הגילוי מחיינו הנצחיים של משיח לכללות הגילוי של הגאולה, ולאופן שבו הרבי דורש מאיתנו לחיות על סף הגאולה.

בשיחותיו של הרבי מביא כמה פעמים בשם אביו, רבי לוי יצחק נ"ע, ש"תתן אמת ליעקב" אותיות "יעקב לא מת" (ראה שיחת ש"פ ויחי תנש"א הערה 15. ועוד). כלומר: "אמת", אינה רק מה שהוא לא שקר... אמת הוא דבר תקיף ונצחי שלא שייך בו שום שינוי. לכן כאשר הקב"ה נותן ומגלה ביעקב את מידת האמת, ממילא הוא "לא מת", וחי בחיים נצחיים.

ואולי יש להוסיף, שגילוי האמת בשלימות קשור עם גילוי העצמות - "אמיתת המצאו" של הקב"ה שממנו נמצאו כל הנמצאים. וכפי שהרבי אומר (דבר מלכות ש"פ תולדות תשנ"ב ה', הערה 60) שעל עצמות ומהות לא שייך לומר שום דבר, כי אף הגדרה שניתן לא יכולה לבטא את הענין, והדבר היחיד שאפשר לומר עליו זה "מצוי", "אמיתת המצאו".

ולכן, "תתן אמת ליעקב" - היינו שהקב"ה מגלה ביעקב אבינו את אמיית המצאו של העצמות. ומכיון ש"אמיית המצאו" הוא - בלשון החסידות - "מציאותו מעצמותו", שאינו תלוי בשום דבר ואינו עלול משום עילה, שלכן הוא המציאות האמיית היחידה שקיימת - לכן רק הוא יכול לתת חיים נצחיים, כי הוא ורק הוא כזה: אמיית ונצחי.

ואם כן, מובן שחיי הנצחיים של משיח הם גילוי הקשר שבין "אמיית המצאו", עצמות ומהות, ובין עצם מציאותו של משיח. כפי שהרבי מסביר (שיחת ש"פ תולדות הנ"ל, וכן שיחת ערב ראש השנה תשנ"ב) שגם משיח נקרא "מצי", עצם שלמעלה מכל תואר והגדרה, ובו מתגלית עצמות אין סוף בכבודו ובעצמו.

ובשיחה זו, העוסקת בהרחבה בנצחיותה של הגאולה ושל יעקב ש"לא מת" - הרבי בעצם נותן לנו לטעום מהחזוק והתוקף של "אמיית המצאו", של עצם הנשמה כפי שיתגלה בגאולה.

לבקש "באמת" - לגלות את העצם

בהתאם לאמור, ניתן אולי בדרך אפשר למצוא עומק חדש בדבריו הידועים של הרבי משיחת כ"ח ניסן: "אילו היו מתכוונים ומבקשים וצועקים באמת, בודאי ובודאי שמישח כבר היה בא!!"

הדרישה של הרבי שביקשו ויצעקו "באמת", אינה רק שזה לא יהיה שקר... הרבי מתכוון לדרוש מאיתנו שבצעקת "עד מתי" שלנו תבטא האמת של עצם הנשמה, המאוחד עם "אמיית המצאו".

במאמר הידוע ואתה תצוה תשמ"א, הרבי מבאר שעיקר ההתגלות של עצם הנשמה היא דוקא בכך שיהודי שבור ומוזעזע לגמרי ("אינגאצן צוטרייסלט") מזה שנמצאים בגלות ולא מאיר גילוי אלוקות. כי רק מצד ההתקשרות העצמית של יהודי עם הקב"ה, שהוא מרגיש שאלוקות היא כל מציאותו, הוא יכול להגיע להרגשה כזו - שהוא שבור כל כך מזה שישנם מקומות שעוד לא מאירה בהם אלוקות.

וזהו העומק המונח בדרישה והתביעה בכ"ח ניסן - שצעקת ה"עד מתי" שלנו תגיע מצד עצם הנשמה. מצד היותנו קשורים כל כך לקב"ה, שכל עוד האמת האלוקית לא מאירה בשלימות, איננו מסוגלים לחיות. כאשר נחיה בתחושה כזו בודאי שנצליח להביא לשלימות הגילוי של עצם הנשמה, בגאולה השלימה.

(תמליל מהקלטה בהתוועדות חסידית, נערך ע"י המערכת)

הרבי מחנך למבט של עצם

הרה"ח לוי מטוסוב – משפיע בישיבת אהלי תורה, קראון הייטס

שיחת הדבר מלכות של ש"פ ויחי תשנ"ב, כמו רבות משיחות אותה תקופה, מתייחדת בכך שהיא מאירה נושאים רבים ומגוונים, כאשר בכל מהלך השיחה משתקף המבט של 'עצם הנשמה'. בכל ענין שהרבי נוגע בו, הוא מגלה לנו איך להסתכל עליו מהכיוון של עצם הנשמה, ולראות את פנימיותו ואמיתותו.

ההסתכלות הזו של עצם הנשמה מודגשת ביותר דוקא בתקופה זו, של "סף הגאולה", ונחוצה במיוחד במצבנו הנוכחי, כאשר (נכון לשעת כתיבת השורות) איננו זוכים לראות את מלכנו משיחנו "פנים בפנים".

לראות את הצמיחה שבסוף הזריעה

השיחה נפתחת בביאור שבו משנה הרבי את ההסתכלות על עשרה בטבת. לכאורה, היום שבו נפתחה השרשרת של כל אירועי החורבן והגלות, ועד כדי כך שאפילו לו היה חל בשבת היינו צמים בו - יום כזה מבטא את שיא האבל והירידה.

אבל הרבי מוצא ביום הזה את נקודתו הפנימית והחיובית, ומבאר שבו רואים בגלוי את מטרת כל אירועי החורבן: לא ירידה ועונש חלילה, אלא חיזוק והתעוררות לבני ישראל - על מנת שיעשו תשובה, ויגלו את התוקף והחוזק של עצם הנשמה.

ברוח זו, גם הברזל שמסמל את החורבן והקליפה הקשה ביותר, שלכן הוא מושלל בתכלית בבית המקדש - נהפך בשיחה לטוב, ומקבל מקום של כבוד בבית המקדש השלישי.

[כדאי לציין, שאין בדברים אלו של הרבי משום שינוי, חלילה, בתורה הקדושה שלא תהא מוחלפת; מכיוון שהאיסור על הכנסת ברזל למקדש נאמר עם טעם בצידו - ש'הברזל נברא לקצר ימיו של אדם'. ולכן, כאשר בטל הענין של קיצור ימים והיפך החיים, באופן ממילא בטל גם האיסור (כמבואר בהערה 96 בשיחה)].

המשל שמביא הרבי, על מנת להמחיש את ההסתכלות המחודשת הזו, הוא מ'זריעה'. כאשר זורעים גרעין באדמה, ברור שהוא נרקב וישנה ירידה זמנית; אך עם זאת ברור גם, שאי אפשר לראות בכך ירידה. אף אחד לא יאמר: "זרעתי גרעין להירקב באדמה". הוא יאמר: "זרעתי גרעין" כיון שזוהי התחלת הצמיחה.

גם על שאר הירידות והענינים השליליים הרבי רוצה שנביט כך: שלא נראה בהם ירידה וחורבן, אלא תהליך שכל כולו מכוון לצמיחה ולגאולה.

הכח למבט הזה מגיע מגילוי עצם הנשמה. כאשר רואים רק את חיצוניות הדברים, נראים ירידות וענינים שליליים; אך כאשר רואים את הכל במבט של העצם - מבינים שהקב"ה סובב את כל מהלך הדברים רק כדי להגיע לתוקף גדול יותר: לגילוי עצם הנשמה, לגאולה שלימה ונצחית.

לגלות את הנצחיות שבכל פעולה

בשיחות של השבועות האחרונים בדבר מלכות, דרש מאיתנו הרבי "לפתוח את העינים" ולראות את הגאולה האמיתית והשלימה. וזו בעצם משמעותה של פתיחת העינים: כאשר אנחנו לא מבחינים בחיצוניות הדברים, אלא מביטים בכל ענין ישר אל העצם, ומוצאים את הטוב והגאולה שבו. השיחה הזו היא דוגמא מצויינת למבט כזה, של 'עיניים פתוחות'.

כשחיים עם הסתכלות כזו, הדבר משליך גם על כל ההתנהגות שלנו. וכפי שהרבי מורה בהמשך השיחה - שכל פעולה שלנו תיעשה באופן של "זריעה". שבכל פעולה תיעשה בחוזק ותוקף של עצם הנשמה, כך שהיא תהיה פעולה נצחית גם לאחר שבפועל עשיית הפעולה תיפסק.

הרבי מוסיף ומורה שגם לחינוך צריכים לגשת באופן כזה - חינוך בהתאם לעצם הנשמה: שההשפעה על המחונך תהיה חזקה כל כך, שהיא תימשך גם כשהמחנך יפסיק את עבודתו.

כשחושבים על זה רגע, קולטים ש"מה שהוא עושה אומר לישראל לעשות": הרבי עצמו מחנך אותנו באופן כזה. ההשפעה של הרבי עלינו היא השפעה של עצם הנשמה, ולכן כל מה שמגיע מהרבי חודר בנו באופן נצחי ומגלה בנו תוקף עצום. החינוך שבו הרבי מחנך אותנו גורם שנהפוך ל"שלהבת עולה מאליה", שנעבוד בכוחות עצמנו ונעשה מעצמנו כל אשר ביכלתנו להבאת הגאולה.

לחיות עם רבי נצחי

הדברים דלעיל מקבלים משמעות נוספת ועמוקה יותר, בתקופה זו שבה לא זוכים לראות בגלוי את מלכנו. האמונה הברורה שלנו היא שאין שום שינוי, והרבי חי ונמצא איתנו; אבל עם זאת, איננו רואים את הרבי כפי שצריך להיות, וממילא, הנטייה הטבעית עלולה להיות - שהא גופא שיש העלם והסתר כזה, זו ירידה גדולה.

הרבי בשיחותיו מכין אותנו לכך, ובישחה זו הדברים מאירים במיוחד. הרבי מחנך אותנו באופן של 'עצם': לראות את הדברים במבט של "וריעה", ולזכור גם כאשר רואים ריקבון - זו לא נסיגה, זו התקדמות! הרבי פועל ומשפיע לא רק שלא פחות, אלא אף יותר ומוסיף והולך מיום ליום!

כמו שהרבי דורש מאיתנו שהפעולות שלנו יהיו נצחיות, וימשיכו להשפיע גם כאשר העובד מפסיק את עבודתו, או כשהוא הולך לנוח - גם אצל הרבי ההשפעות הן כולן נצחיות. גם כשנראה שיש הפסק, הכל ממשיך ללא שום נסיגה.

"מה שהוא עושה
אומר לישראל
לעשות": הרבי
מחנך אותנו באופן
כזה. הרבי משפיע
עלינו עצם הנשמה,
ולכן כל מה שמגיע
מהרבי חודר בנו
באופן נצחי

אפשר לראות במוחש, אצל כל חסיד באשר הוא, שכאשר מספרים סיפור מהרבי או מדברים על ענין השייך לרבי - אי אפשר לשמוע נימה של נוסטלגיה. הדיבור הוא באותו להט ובאותה חיות ממש כאילו הדברים נשמעו מהרבי היום. כי זו האמת: הרבי הוא ענין עצמי ונצחי, ולכן יהודי שקשור לרבי לא מרגיש שהוא עוסק במשהו מההיסטוריה, אלא משהו עכשווי.

פרשת "ויחי" מלמדת אותנו, שגם כשמפסיקים לראות את יעקב - הוא "לא מת" וממשיך להשפיע, ואדרבה, נותן כוחות מיוחדים לעבור את הגלות במצרים. ודבר מלכות ויחי מלמד אותנו, שגם בתקופה של העלם והסתר - הרבי חי וקיים וממשיך להשפיע, ונותן לנו כח לגלות את עצם הנשמה, וכך לנצח את החושך ולראות ולהביא בגלוי את הגאולה האמיתית והשלימה.

להעיר • המשך מעמ' 18

בפרשיות ויצא ווישלה, אומר שצריך לפתוח את העינים ולראות שהעולם מוכן. אבל בפרשתנו אומר אד"ש לא רק שצריך לפתוח את העינים ולראות שהעולם מוכן, אלא עוד יותר: שהעולם תובע מאיתנו שנהיה מוכנים לגאולה. זאת אומרת, שעכשיו ניתן לראות שהעולם לא רק מוכן, אלא גם מסייע לנו, ועוד יותר - תובע מכל אחד ואחד!

הת' שניאור זלמן שי' גורביץ'
ישיבה קטנה חח"ל צפת

להעיר

עיונים וביאורים מאת התמימים ואנ"ש

בירור הנחושת ובירור הברזל

א

בדבר מלכות השבועי (ס"ד) מבאר הרבי שזהב וכסף ונחושת הם כנגד ג' המקדשות: זהב כנגד בית ראשון, כסף כנגד בית שני, ונחושת כנגד בית שלישי, ובלשונו הק': "שע"י יעקב שענינו תורה... נעשה גם הבירור של "נחושת" (מלשון נחש, נחש הקדמוני, שהו"ע הקליפה, שביירו ע"י "נחשת" דקדושה), שעיקרו ושלמותו בביהמ"ק השלישי כנגד יעקב.

בנקודה זו יוצא שנחושת (ולכאורה כן הוא גם בנוגע לכסף וזהב) מדבר על בירור הקליפה, ואם כן מדובר על הבית השלישי שאז יהיה הבירור של הקליפה.

אך לאחר מכן מוסיף הרבי ואומר: "ויש להוסיף, ש"נחושת" רומז גם על המעמד ומצב דומן הגלות (לאחרי חורבן בית שני), ואילו השלימות דביהמ"ק השלישי מרומזת (בהבירור ד"ברזל" דלעו"ז, שלמטה גם מ"נחושת", שע"י"ז באים ל) השלימות ד"ברזל" דקדושה". וכאן משמע, שנחושת מדבר על מעמד ומצב (ולא על בירור) דומן הגלות, והחידוש של הגאולה מתבטא בבירור הברזל².

(1) ראה זח"ב רכח, רע"א (מצויין בהערה 68 בשיחה).

(2) עיקר החידוש בקטע זה, לכאורה, אינו שהחידוש של בית המקדש הוא בבירור דברזל דקליפה, כי אם בעיקר שהחידוש של בית המקדש השלישי הוא בתוקף דברזל דקדושה, ולכן אומר את הענין של בירור הברזל רק בסוגריים. ולכן גם אומר שהנחושת רומז על ה"מעמד ומצב דומן הגלות", מכיון שאז נמצאים במעמד ומצב של "חולה שאמר תנו"; ולא אומר שנחושת קאי על זמן הגלות, מכיון שאז עוסקים בבירור הנחושת, כדלקמן בפנים - מכיון שכאן מדבר על מעמדם ומצבם של בני ישראל (בזמן הגלות - במצב של "חולה", ובגאולה - במצב של תוקף של עצם הנשמה, ברזל דקדושה).

אך בנוגע לבירור גופא - עיקר החידוש בגאולה הוא בבירור הברזל, יותר מאשר בירור הנחושת, כפשוטו.

ב

והנה כשנדייק בלשון כ"ק אד"ש, נראה שבנוגע לנחושת כותב "שעיקרו ושליומותו בכיהמ"ק השלישי"; ואילו בנוגע לברזל כותב "השליומות דביהמ"ק השלישי מרומזת בהבירור ד"ברזל" דלעו"ז, כלומר, שהבירור הוא רק בכיהמ"ק השלישי.

ויש לבאר זה ע"פ המבואר באוה"ת³, וזלה"ק: "וזה הנוגה הי' ראשו זהב טוב וכן החזה כסף טוב אבל מהחזה ולמטה שהוא מקום המל' שבחזה נוק' דדכורא דנוגה שם הוא נחושת כו' . . וזהו ההפרש שבין נחושת לברזל כו' שמה שלמטה מהחזה דידי' בחי' רגלין זהו תכלית הרע והיינו ג"ק כו'". כלומר, שזהב וכסף מורים על הטוב שבקליפת נוגה, נחושת מורה על הרע שבקליפת נוגה, ואילו ברזל הוא ג' קליפות הטמאות⁴.

ועפ"ז יובן מדוע בנוגע לבירור הנחושת לע"ל כותב "שעיקרו ושליומותו", מכיון שגם בזמן הזה מבררים הנחושת, שהיא קליפת נוגה, ע"י התורה; אלא שעיקר ושליומות הבירור תהיה בבית המקדש השלישי. משא"כ הברזל, שהוא ג' קליפות הטמאות, בזמן הגלות אי אפשר לבררו, ובירורו יהיה רק בכיהמ"ק השלישי.

ג

ואולי יש להעיר עוד בדרך אפשר, שזה ששליומות בירור הנחושת תהיה בבית המקדש השלישי, הוא בגלל שאז יהיה שליומות הגילוי דנחושת דקדושה.

דהנה בהערה 67 כותב ש"נחשת" ר"ת "נובלות חכמה שלמעלה תורה", ומציין לביאור באוה"ת⁵, ש"נובלות חכמה שלמעלה" הוא מה שיוצא מהחכמה, והוא בחי' אירוסין; ועצמיות תורה זהו בחי' נישואין.

ועפ"ז י"ל, שמכיון שבזמן הזה הוא רק בחי' אירוסין בלבד, לכן עדיין אין את שליומות בירור הנחושת דלעו"ז, מכיון שגם בקדושה אין עדיין את שליומות הנחושת אלא רק "נובלות חכמה". אך בגאולה, כשתהיה שליומות הנישואין, ותתגלה שליומות הנחושת - עצמיות התורה - אז תהיה שליומות בירור הנחושת.

הת' יששכר מאיר שמואל הכהן שי' רייכמן

ישיבה קטנה חח"ל צפת

(3) תרומה ע' א'תיג (מצויין שם).

(4) אך יש לעיין שם אם זהו גקה"ט או נוק' דנוגה, ואכ"מ.

(5) פרשתנו תה, א.

תגובות

תגובות שנתקבלו במערכת לגליונות קודמים

סיום עבודת הביוררים - מתי?

ומעלת פנימיות התורה שנמשלה ל"שמך"

א. בגליון ש"פ מקץ, בהערת הת' מ.מ.ת. שי', הביא שהמקור הראשון הידוע לו בענין סיום עבודת הביוררים - הוא משיחת ש"פ וישב תנש"א. וביקש להעיר על מקורות נוספים בנושא.

ענין זה נזכר (לפחות) בשלוש שיחות מוקדמות יותר, כדלהלן:

בשיחת יום ב' דר"ה תשמ"ז (התועדויות ח"א ע' 38): "כאשר נמצאים כבר בסוף הגלות - בודאי נשלם כבר בירור כל הניצוצות, ולא נשאר לנו כי אם "לצחצח את הכפתורים" - כלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, כלומר, כבר נעשו כל עניני העבודה, כולל גם הכפתורים. ."

בשיחת י"א כסלו תשמ"ט (התועדויות ח"א ע' 416), לאחר שמדבר אודות "וישלה יעקב מלאכים. . אל עשו" כיון שחשב שעשו התברר ומוכן לגאולה, אומר: "ומכיון שמאז. . עבר ריבוי זמן ארוך ביותר, ובנ"י ניצלו את הזמן בשביל לברר עוד ועוד עד לריבוי ענינים - בודאי כבר נשלם הביורר דעשו (לא רק מצדו של יעקב, אלא) גם מצדו של עשו כפשוטו, ובמילא, מכנים כבר אל הגאולה בפועל ממש.

ובלשונו של נשיא דורנו - שכבר נסתיימו כל הביוררים, ולא נשאר אלא "לצחצח הכפתורים", ומאז, סיימו כבר גם את צחצוח הכפתורים, ובודאי שצריך להיות "לאלתר לגאולה". ."

בשיחת ליל י' שבט תשנ"ג (התועדויות ח"ב ע' 238): "בימינו אלה, בודאי נשלם כבר הביורר דכל הניצוצות, שכן, לאחרי אריכות הגלות יותר מ-1900 שנה, טוענים בנ"י: "וויפל איז א שיעור צו ווארטן" ... "וויפל איז א שיעור" לומר שעדיין נשאר ניצוץ שלא נתברר. . - דבר מושלל לגמרי! בודאי נתבררו כבר כל הניצוצות מבלי שיחסר ח"ו אפילו ניצוץ אחד ויחידי, וכיון שכן, לא שייך לדחות את הקץ, ותיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה. ."

ב. בגליון הנ"ל, במדור צריך עיון, הוקשה אודות שתי הקצוות במעלת פנימיות התורה המובאים בשיחת ש"פ מקץ תשנ"ב, שלכאורה סותרים זה לזה - האם זה שהיא מעורבת ומתאחדת עם נגלה דתורה, בדוגמת השמן שמפעפע ככל דבר; או זה שהיא לימוד חשוב ועיקרי בפני עצמו מבלי להתערב בנגלה.

והביאור בזה פשוט, ונמצא במפורש בדברי אד"ש בקונטרס ענינה של תורת החסידות (ס"ז): "שמן הוא נקודת התמצית ("עסענץ") של כל דבר. ומזה מוכרח, שמצד עצמו מובדל הוא מכל דבר (כי באם היתה לו שייכות לדבר פרטי, לא הי' יכול להיות נקודת התמצית של כל דבר), אלא שהוא בחי "עצמי", ולהיותו עצמי, נמצא הוא בכל דבר, כי העצמי נמצא בכל.

ודבר זה, ככל הענינים שבפנימיות התורה, מתבטא גם בנגלה דתורה, עד בהלכה למעשה: מצד אחד, השמן אינו מתערב בשאר משקין, ולאידך גיסא, מפעפע הוא בכל דבר.

ולכן נמשלה תורת החסידות לשמן, כי גם בה - שתי תכונות אלו: מצד ענינה העצמי - אינה מתערבת בשום דבר - עצם נקודת החיות שלמעלה מהתפשטות, ולאידך גיסא - מתפשטת היא ומפעפע בכל דבר ודבר, כנ"ל.

הרה"ת ישראל נחמן שי' לרנ"ר
 ר"מ בשיבה קטנה חח"ל צפת

החידוש ב"פתיחת העינים" בשיחת ש"פ ויגש

בדבר מלכות ש"פ ויגש תשנ"ב (ס"ב) אומר אד"ש: "היום צריך רק לפתוח את העינים, ולראות איך שכל העולם תובע שכאור"א מישראל יהי' כבר בהמעמד ומצב דגאולה האמיתית והשלימה".

הוראה זו של "לפתוח את העינים" נזכרה גם בשיחות שלפני כן. בשיחת ש"פ ויצא (סח"י): "הדבר היחיד שחסר הוא - שיהודי יפתח את עיניו כדבעי, ויראה איך הכל כבר מוכן לגאולה! יש כבר את ה"שולחן ערוך", יש כבר את הלוייתן ושור הבר ויין המשומר, ובנ"י כבר יושבים סביב השולחן. . יחד עם משיח צדקנו. .". ובשיחת ש"פ וישלח (ס"ג): "ומזה מובן שבימינו אלה ממש צריכים רק לפתוח את העינים ולראות את המציאות בפועל ממש - היינו שיושבים יחד עם הקב"ה ("ישראל וקוב"ה כולא חד") ב"שולחן ערוך". .".

אמנם, כשמתבוננים בזה נראה לומר שבד"מ של פרשתנו הרבי מראה לנו שהעולם עלה דרגה לקראת הגאולה.

מראי מקומות

מקורות נבחרים להרחבת העיון בנקודות שנתבאר בשיחה

(בנוסף ללקו"ש שבהערה 33 - ושם צויין ללקו"ש חט"ו ע' 420, שהתשובה דיום זה, נעלית מהתשובה שבשאר הצומות, ע"ד יוהכ"פ. לקו"ש ח"כ ע' 527 שמהצום העשירי (שענינו קודש) נגרמו צרות, שכ"ז צורך עליה) בלקו"ש חכ"ה ע' 447, שחומרת עשרה בטבת היא כיוהכ"פ, והוא התחלת וסיבת המאורעות שלאח"ז, שעפ"ז מובנת מעלתו. סה"ש תשמ"ט ח"א ע' 135, שצום זה חמור גם בזה"ז כשלא חל לעולם בשבת, כיון שהוא סיבת המאורעות שלאח"ז, שזו ירידה צורך עליה - התאחדות שבין הקב"ה לבנ"י.

• **בס"ג:** יום רצון לה, ומודגש בעשרה בטבת. ראה (בנוסף ללקו"ש הנסמן בהערה 33 ס"ג, ושם צויין ללקו"ש ח"כ ע' 518 שמבאר שורשו הפנימי של המצור בקדושה - סמך מלך בבל מלשון חוזק) ועד"ז בסה"ש תשמ"ט שם. וראה בלקו"ש חכ"ה ע' 443 שמבאר ענין יום רצון לה' שע"י נשלם הדירה בתחתונים..

• **בס"א:** סיום וחותם ספר הישר בפרשת ויחי, מהווה נתינת כוח לכל הספרים הבאים שלאח"ז. בסה"ש תש"נ (שנסמן בהערה 14) ע' 131, מבאר הסיבה לכך שסיום וחותם ספר הישר הוא דוקא בפרשת ויחי, כיון שדוקא ע"י המקור דתורה יחדור בשאר הספרים. וראה בסה"ש תנש"א ע' 225 ואילך, שמבאר שהנתינת כוח היא דווקא מפרשת ויחי, כי דווקא ענין זה שייך לכאו"א מישראל בכל זמן ובכל מצב ובכל מקום. וראה לקו"ש ח"ל ע' 249 ואילך, שמבאר שספר בראשית נותן כח לבנ"י שגם בהיותם בגלות, ישלטו על הגלות.

• **שם:** הנתינת כוח מפרשת ויחי מודגשת בשם הפרשה ובתוכנה, ובהערה 16 - מבאר לפי"ז את הקשר שיש בין שם הפרשה לתוכנה. בלקו"ש חט"ו ע' 427 - 430 מבאר באריכות את הקשר שבין שם הפרשה לתוכנה.

• **בס"ב:** חומרתו של עשרה בטבת ומעלתו בענין הטוב שבצומות. ראה

- **בס"ד:** ברזל. בנוסף להנסמן בהערה 55 (וש"נ לעוד כו"כ מראי מקומות) - ראה בסה"מ תורת שמואל תרמ"א ע' קמב (וש"נ) - שברזל ענינו עמלק, וא"א לבררו אף לעת"ל, וע"י תשובה אפשר **לשברו**, שזהו בכח משה. בשיחוי"ק תשכ"ז ע' 437-439 מבאר באריכות הקשר שבין ברזל לעמלק ע"פ קבלה וע"פ נגלה. וראה בהתועדויות תשמ"ג ח"ב ע' 1083 - שברזל יש בו ענין בלתי רצוי, שלכן הוא המקור בתורה לפתגם "מאחורי מסך הברזל". ובביאור ענין הברזל לשבח, ענין ה"גורל" - ראה אור התורה מג"א ע' רט"ז.
- **שם:** בענין זהב כסף ובירור הנחושת. ראה בלקו"ש ח"ג ע' 75, מפני מה נחש הנחושת עשוי דוקא מנחושת; ובהערה 33 שם מציין ללקו"ש ח"ו ע' 158, ששם מבאר ענין זהב כסף ונחושת ושורשם למעלה.
- **שם:** ג' האבות כנגד ג' בתי מקדשות. בלקו"ש חט"ו ע' 240 מבאר את הקשר ביניהם, ואת תוקף הנצחיות דבית השלישי, וש"נ בהע' 76 לביאור אופן אחר. וראה גם בלקו"ש ח"ל ע' 116 - בביאור החידוש שבמקדש הג' על קודמיו.
- **בס"ה:** ברז"ל - בלהה רחל זלפה לאה. מדוע בלהה
- **בס"ו:** לעת"ל תתבטל מציאות הברזל דלעו"ז. בשיחוי"ק תשל"ז ח"ב 437-439 מבאר מה שארץ ישראל אבניה ברזל, אף שזהו כלי זיין, כיון שלעת"ל לא תהיה מציאות של כלי זיין.
- **בס"ח:** הגלות נמשל לזריעה, ועי"ז נעשה ריבוי. בלקו"ש חל"ו ע' 82 מוסיף שממשל זה למדים גם אופן עבודת נש"י. וראה בלקו"ש ח"ד ע' 1269 שכונת הזריעה דנשי"ד בחסידיו היא שיצמיחו כמה כורים - מחנות של צבאות ה' עוסקים בנגלה, חסידות ומצוות, ועי"ז יהיו הם בחיים ועי"ז אף הוא בחיים.
- **בס"ט:** החיזוק מויחי יעקב על זמן הגלות, ע"י שזרעו בחיים ובהע' 139 עד לחיים נצחיים כפשוטם. בלקו"ש חל"ה ע' 227 שגם במצרים - גלות, הוא בחיים. וראה בלקו"ש חכ"ו ע' 8 שחיי יעקב נצחיים בעוה"ז הגשמי, ובכ"מ.

לסיכום

סיכום מהלך השיחה בקצרה

סעיף א

פתיחה: החיזוק שבפרשת ויחי

שבת פרשת ויחי מסיימת את ספר בראשית ועבודת האבות ונותנת כח וחיזוק לעבודת הבנים במשך כל הדורות. יש למצוא את הקשר בין החיזוק הזה לעשרה בטבת (ס"א).

סעיפים ב-ג

חלק ראשון בביאור: עשרה בטבת כהתחלת הטוב והגאולה

פותח בביאור ענינו של עשרה בטבת: עשרה בטבת חמור במיוחד - כיון שבו החלו מאורעות החורבן והגלות; אך בו ישנה גם התחלת הענין הטוב שבכל הצומות (ס"ב). שהרי, בכל צום ישנם שני צדדים: מצד אחד חורבן ואבל, ומצד שני עת רצון לתשובה שמביאה את הגאולה. וההתעוררות לתשובה מודגשת בעשרה בטבת שבו לא היה אירוע של חורבן בפועל, אלא רק איום שמטרתו לעורר לתשובה (ס"ג).

סעיפים ד-ח

חלק שני בביאור: עשרה בטבת כהתחלת גילוי הברזל דקדושה

ענין זה מודגש בנבואת יחזקאל על המצור, בה מוזכר 'ברזל'. על פי פשוטו של מקרא ברזל הוא סמל לחורבן; אך הוא מרמז גם על החזוק והתוקף של ברזל דקדושה. תוקף זה מודגש בעשרה בטבת, שבו היתה התעוררות לשמירה על העיר והחומה.

ואפילו לאחר שאירע חורבן בפועל, הרי בירידת הגלות מבררים את הברזל דלעומת זה ומגיעים לתוקף של ברזל דקדושה שיהיה בבית המקדש השלישי (ס"ד). מעמיק לבאר על פי הקבלה והחסידות את מעלת הברזל: בגאולה תתגלה

מעלת ספירת המלכות לא רק כפי שהיא באצילות, אלא גם כפי שיורדת לבי"ע (ס"ה). ומוסיף ומחדש, שהבית השלישי יהיה בנוי מברזל כפשוטו (ס"ו).

ומסכם: כיון שמלכתחילה ענינו של עשרה בטבת הוא התחלת בנין הבית השלישי - לכן כבר בבואה על המצור מוזכר הברזל, הרומז על התוקף של הבית השלישי (ס"ז).

כל הנ"ל קשור לתאריך הצום ביום העשירי בחודש העשירי הקשור לגאולה; לחודש טבת שבו הגוף למעלה נהנה מהגוף למטה; וליום השלישי בשבוע, השייך לזריעה שמביאה את הצמיחה האינסופית (ס"ח).

סעיף ט

חזרה לפתיחה: הקשר בין פרשת ויחי לעשרה בטבת

חוזר לפתיחת השיחה ומבאר הקשר של פרשתנו עם עשרה בטבת: בפרשה נמצאים ככניסה לגלות מצרים, בדומה לעשרה בטבת בו החלה הגלות הארוכה והפרשה נותנת כח להחזיק מעמד ולדעת שהכל חלק מהדרך לגאולה, כנ"ל לגבי עשרה בטבת (ס"ט).

בנקודה

בסיום פרשת ויחי, ברגעים שמהם יוצאים אל הגלות הארוכה שבתחילת ספר שמות, מכריזים "חזק חזק ונתחזק" ומזכירים לעצמנו את מטרתה האמיתית של הגלות: להישאר בתוקף של "זרעו" ו"הוא בחיים" גם במצרים, וכך להגיע לתוקף הנצחי של הגאולה - "ראובן ושמעון סלקין".

בעשרה בטבת, ברגעים שבהם מתחיל המצור הפותח את שרשרת אירועי החורבן, מראה הקב"ה לנביא את המחבת וקיר הברזל ומזכיר את מטרתו האמיתית של המצור: לשמור על תוקף החומה, על ידי התשובה, ולהגיע לתוקף הנצחי של הברזל בבית המקדש השלישי והנצחי.

סעיפים י"ב

הנוגע אלינו - דור הגאולה

הנ"ל מודגש דוקא בדורנו שהשלים את העבודה בגלות, ובשנה זו - שנת הנפלאות של הגאולה. לכן בזמן זה מודגשת הכוונה והתכלית של הגאולה שישנה כבר מתחילת הגלות (ס"י).

ההוראה לפועל: שכל פעולה נעשית באופן זריעה המצמיחה פירות ופירי פירות, עד שמביאה את הצמיחה העיקרית - הגאולה השלימה (ס"יא).

והתפילה וההבטחה, שעצם ההחלטה בזה תביא בפועל את הגאולה תיכף ומיד ממש (ס"יב).

צריך עיון

נקודות לעיון והתבוננות בשיחה השבועית

"תורה חדשה" (שבועות תנש"א) מבאר בארוכה, כי כל החידושים שיתחדשו לע"ל בהלכות התורה: שחיתת שור הבר ולויתן, הלכה כב"ש וכו' לא יבואו כפסק מלמעלה כי "תורה לא בשמים היא", אלא זה יהיה עפ"י הכרעת הסנהדרין שיהיה אז – עפ"י הכרעת שכלם ודעתם (והיות שאז יהיו חכמים גדולים, ממילא יגיעו למסקנה שהלכה כב"ש וכו') עיי"ש באריכות רבה. ולפ"ז יש לעיין האם "בנין הברזל בבית המקדש", יהיה נתון להכרעת הסנהדרין שיצטרכו לפסוק כי ההלכה השתנתה, או שע"פ ביאור כ"ק אד"ש פה, זהו דבר הברור שאינו צריך הכרע?

ג. סעיף ח': מבאר מעלת חודש טבת - "חודש טבת הוא חודש העשירי... למנין החדשים מחודש ניסן". ומוסיף על מילים אלו בהערה 105: הן בשנה פשוטה והן בשנה מעוברת. וצריך להבין, הלא מכיוון שמונים מניסן וחודש העיבור הוא אדר, אזי כל החודשים המניין שלהם הוא "הן בשנה פשוטה והן בשנה מעוברת" ומהו החידוש בזה?

א. סעיף א': לאחר הביאור בתוכן פר' יחי אומר, שע"פ הידוע שפרשיות התורה שייכות במיוחד להזמן שבו קורין את הפרשיות, יש לקשר את פר' יחי עם עשרה בטבת שחל ביום ג' בשבוע זה, וכמו"כ מוסיף: "יום הש"ק פרשת יחי. הוא ביום י"ד טבת, ערב והתחלת ט"ו טבת. . . שבו "קיימא סיהרא (דחודש טבת) באשלמותא", כולל ובמיוחד השלימות דעשרה בטבת, כדלקמן". ויש לדקדק ולהעיר שבכל השיחה אין מבואר ענין זה של מעלת "ט"ו טבת" - "קיימא סיהרא באשלמותא" והקשר לכל מהלך העניינים בשיחה! [ורק מופיע בהבלעה בג' מקומות: בהערה 117 מביא זאת כבדרך אגב, בקשר לביאור מעלת חודש טבת. בשוה"ג להע' 175 עיי"ש. ובסיום השיחה כשאומר: "ובפרט שביום ראשון יום חמש עשרה בחודש "קיימא סיהרא (דחודש טבת) באשלמותא", שבודאי תערך ברוב פאר והדר"]

ב. סעיף ו': בסעיף זה מחדש הרבי שליט"א מלך המשיח, שביהמ"ק השלישי יהיה בנוי גם מברזל. והנה בקונטרס

לזכות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

הרה"ח הרב **ירחמיאל** שי' וזוגתו מ' **חנה** תחי' וב"ב:
חי' מושקא, **דבורה לאה**, **שיינא**, **מנחם מענדל**,
חיה רבקה, **דוד**, **שיינדל גיטל**, **מנוחה סימא**,
צבי הירש, **יקותיאל דובער** שיחיו

בעלינאָוו

שלוחי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
להצלחה רבה ומופלגה בעבודת השליחות
לנח"ר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
ס. פאולו - ברזיל

נתרם ע"י הרה"ת ר' **שמואל** וזוגתו מרת **שטערנא שרה** שיחיו

שפריצער

לזכות

החתן הת' **שמואל חי** והכלה המהוללה מ' **חנה** שיחיו
לרגל בואם בקשרי השידוכין
שיזכו להקים בית נאמן בישראל - בית חב"ד - בנין עדי עד
לנחת-רוח כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח

